

Posudek bakalářské práce

MONIKY VOBOŘILOVÉ

TÉMATA MICHELANGELOVY LYRIKY,

Ústav románských studií FFUK

Monika Vobořilova napsala zdařilou práci na Michelangelově lyrice. Práce je dobře rozvržena a ve svém úhrnu podává značně komplexní popis této části Michelangelova odkazu.

Úvodem autorka shrnuje biografická fakta, neomezuje se však na pouhou chronologii Michelangelova života, ale připomíná i její historické pozadí a rekapituluje tvorbu Michelangela malíře, sochaře a architekta. Co je z hlediska práce podstatnější, poukazuje už na tomto místě, jak určitá biografická fakta rezonují v Michelangelových verších a otevírá tak hned zkraje zásadní otázku, do jaké míry Michelangelo-básník přesahuje konvence petrarkistické tradice.

V dalších kapitolách práce nás seznamuje s „druhým životem“ michelangelovské lyriky: s její – nejednoznačnou – kritickou recepcí a postupným edičním zpřístupňováním.

Následují analytické partie.

Nejprve se autorka pokouší popsat vývoj Michelangelovy lyriky. Je to správný postup: Michelangelův „Canzoniere“ vznikl takřkajíc in margine jeho života a jeho „struktura“ je primárně právě strukturou autorova osobního vývoje. Michelangelo nikdy nevnutil svým básním žádné formální schéma, soubor jeho veršů nemá žádnou formální architekturu (na způsob Dantova *Nového života* nebo Petrarkova *Canzoniere*). Přesto lze právě v této „osobní“ perspektivě vyčlenit poezii mládí (stylově nejednotnou), poezii zralosti (s nejzřetelnějšími petrarkovskými implikacemi) a poezie stáří (nejduchovněji intonovanou).

V dalších kapitolkách si autorka klade otázku, zda byl Michelangelo jen diletuujícím autorem, nebo šlo v jeho případě o skutečný literární talent, zabývá se jeho korespondencí a snaží se ho zasadit do širšího literárního kontextu.

Práce pak vyústí v kapitulu, kde se opouštějí biografická schémata a kde je učiněn pokus o stanovení jakési „vnitřní“ struktury Michelangelova básnického díla. Autorka vyčleňuje tři korpusy: básně reflektující Michelangelovy umělecké aktivity, básně milostné

(přičemž komentuje platonismus, jenž leží v podloží jeho pojetí lásky) a básně duchovní, v nichž už zaznívají prebarokní tóny.

Jako základní dynamickou figuru Michelangelovy poezie vytýká autorka antitezi.

Závěrem:

Jde o faktograficky solidní bakalářskou práci s dobře zdokumentovanými analytickými partiemi. Charakteristika Michelangelovy poezie je plastická a přesvědčivá. Text je dobře stylisticky zvládnut, drobné překlepy či nepřesnosti (s. 11: správně Juan Valdes, ne Juan Valdese) jsou jistě omluvitelné. Sporné je pouze užívání termínu novoplatonismus pro označení postficinovského platonismu: je to sice srozumitelné, ale ne zcela korektní, neboť novoplatonismus je pevně stabilizovaný termín, označující filozofickou školu Plotinovu (3 stol. n. l.). Italština resumé je rozpačitá a jsou v ní chyby (42: l'empito religioso?; 43: poesie sono adressate?; sebbene...sono?).

Přes tyto drobné výtky jde nesporně o zdařilou práci a hodnotím ji známkou výborně.

Praha, 17. 1. 2012

doc. PhDr. Jiří Pelán,

vedoucí práce